

No to jsem původně vůbec ale nechtěla!

Já chtěla jen s ohaříkama vyběhnout z Domečku, že aby si to trochu proběhli v blízkém okolí. Jénže! To jsme došli dolů úvozem.... a já si řekla, že půjdeme ešče kousek tadykle. A když jsme došli tadykle, řekla jsem si, že se podívám, kam to vede tudyma. □ A tudyma to vedlo takovou milou pěšinkou v břízovém hájku, kde po straně rostly oooobří muchomůrky. A na cestě trůnila jedna pěkná čerstvá bábrdle. Kdybych bývala tušila, že druhej den najdu na naší louce u chalupy pár klouzků, asi bych ji sebrala. Takhle jsem ji tam nechala, páč co s jednou houbou, že jo.

Vyšla jsem z březovýho hájku a udělala jen tichý "Jeee!" Taková vám to byla krása. Nádherná louka ve stráni. Nádherná a prostorná a ze všech stran lemovaná buď šípkovými keři anebo nízkým hájkem. Otevíral se tak pohled na protilehlé stráně s loučkami a šachovnicí z políček. Ach boože, to je krása! To je skorem jak v těch Novohradkách, tady člověk může dejchat a bejt svobodnej. Šla jsem šťastně tou loukou a úplně vytěsnila čas. Ohaříci si taky šťastně pobíhali kolem a Tali poměrně dobře respektovala vydaný nařízení o omezeném pohybu □ □ . Došli jsme tak do půlky louky a já jsem najednou zaregistrovala pohyb velkýho černýho psa a paní, která ho doprovázela. Pesan se rozběhnul k Tali, která byla trošku napřed a probíhalo přátelský seznamování. Stáhla jsem si k sobě Rumíčka, zamávala na paní a zavolala klasický dotaz, zda má fenku nebo psa. Černej hafan byla fenka a tak jsem i Rumouška vyslala, ať s jde družít.

Když jsem došla až k pesanům, paní jsem pozdravila a ona mi na oplátku řekla, že jsem vzácná výjimka. Že tady se stane málokdy, že by jí někdo pozdravil. Hmm, to bude nějaká místní specialita, všimnul si toho i Brtník. Já zatím mluvila vždycky se sousedama, tak uvidíme. S paní jsme zapředly hovor a zatímco Rumoušek tajtrdlíkoval kolem feňule, postarší to dámy jménem Sony, Tali si šla čmuchar, jak je jejím zvykem. Všimla jsem si, že paní během hovoru kontrolovala mladé duby, co na louce rostly a tak mě napadlo, se zeptat, zda louka není jejich. Odsouhlasila mi to a na můj dotaz, zda nevadí, když sem na tohle úchvatný místo někdy zajdu, mi s úsměvem řekla, že nějakej ten pěšák louce neuškodí. Byla jsem nadšená, protože louka je opravdu krásná a úzkým hrdlem navazuje na další.

A zrovinka v tom úzkým hrdle Tali dospěla k témuž názoru jako já, když jsem na louku vstoupila - že dává pocit svobody □ □ . Zrovna v momentě, kdy jsem na vteřinu otočila hlavu,

protože jsem paničce od Sonny na něco odpovídala. Tohle už Tali dlouho nepředvedla, aby takhle vypálila, takže já jsem tím pádem musela vypálit taky a do příšernýho krpálu. A zpětně mě pak v pondělí v práci při pohledu do stráně, na kterou z kanceláře koukám napadla básnička, kterou jsem obratem vyhodila na fóru:

Duby listí do červena barví,
místo slunce svítí listí javoru.
Taliprd s vysokým nosem jistí,
a já pak za ní letím kopcem nahoru.
Tolik má podzimní poézije!
Jestli ne já, tak už nikdo tu krávu flekatou nezabije.

□ □

Ale možná Tali křivdím, možná jen chtěla paní demonstrovat to, o čem jsme se zrovna v tu chvíli spolu bavily. Že Tali nemáme od štěněte, že tam hodně chybí ta vazba na člověka, že jsme její pátý majitelé a že to s ní byla a je šichta. Paní v ten moment říkala, že je to přesně o tom, že co štěně nedostane šanci vtisknout si jako prtě, těžko se pak dohání. Chtěla jsem k tomu cosi souhlasnýho podotknout a koukám, že v tý vteřině Tali nedohání, ale uhání □ . Mno, takže si posléze frajle flekatá dala spartakiádní cvičeníčko a odložení.

A já se mezitím pochlubila svejma fungl novejma holinkama, kterejma jsem se prosíravě na vesnický venčení v podzimu vybavila. Paní pokývla, řekla, že si všimla (fšak taky bílej pruh na podrážce svítí do daleka □ □) a znalecky dodala, že mi v nich bude zima. "Sou zateplený, ale." nadhodila jsem váhavě. "No uvidíte" Sama byla v holinkách taky, ale asi nějak líp vyfutrovanejch. To je boží, jak tady řešíte zcela jiný otázky outfítu □ □ . To mě děsně ba.

Paní pak navrhl, že půjdou se Sony kousek s námi, aby mi ukázala, kudy jít dál. Šli jsme krajem pole a došli pod další louku. Tady paní pochválila Tali, že náhodou poslouchá moc hezky, že když venčí tátovi ohařky- shodou okolností taky germánky - lovecky vedený, že tu jí jedna přinese sele, nebo druhá kachnu. A že ten jejich akční rádius není nic pro ni (souhlasím, akční rádius nemčourů je velký, leč tedy musí být, je to ceněno a vyžadováno. Však taky kupř. na zkouškách vloh, je pětiminutový!!! limit na to, aby se pes dostavil k majiteli, svědčí to prý o chuti do zvěře.) Tak to, v pravdě, máme ešče dobrý tohleto. No ale

je pravda, že pak už Tali sekala latinu. Loukou jsme se všichni vyšplhali na kraj lesa a prodrali se krajem lesa na cestu. Ta vede k vesnici, ke hřbitůvku a tím pádem i k nám. Rozloučily jsme se a já doufám, že se při venčení zase potkáme. Je to fajn, když se čokle můžou podružít, je to fajn, že člověk může hodit řeč a je to fajn, že tak může získat i nějaký ty informace kudy se třeba pohybovat, co si oblíknout ☐ a jak to tady vůbec chodí.

Bylo to prima setkání. Než jsme se rozešli, Tali zase odběhla a já už chtěla spouštět hromy a blesky. Měla štěstí, že se na písčutí obratem dostavila a čučela, ešivá to takhle je tentokrát dobře ☐ Paní ji zase pochválila, že to s ní tak hrozný není. "Hm...hmmm. Klidně půjčím." říkala jsem si v duchu a zamířila pěšinou pěkně svižně směr dědina. Ono se nám totiž už začlo smrákat a když jsme odcházeli, říkala jsem Brtníkovi, že budu hnedle zpátky. Takjako..... trochek jsem kecala, no ☐ .

Ale možu já za to, že je tady tak hezky? A že jsme potkali kámošku psí a že jsme dělali další rekognoscaci teréna? No nemožuuuu! ☐